

kleine ode aan een kattenstaart en zo

- achtergrond: *Purple Rain* van Prince -

een paarse regen viel over mijn land,
de grond van mijn geboorte: in slierten
alsof de zaden kwamen van een kotkonijn

als filigraan, een kraag van purper
en onbestaand hermelijn – mijn land
van damast en brokaat; het ligt zo
goedkoop te blinken, weide en plas,
vijver en meersen: een grond om
te overstromen en ja, je hapt naar
adem, angst wordt meester van je lijf

een dichter moet lijden aan zijn
geboortegrond zoals een schrijver
aan zijn stad, en is niet elke stad
een dorp, waar men samenhokt
als kotkonijnen? – 's avonds het zoete

dons van een vlinderstruik alsof je neus
wordt ingesmeerd met honing: vrienden
kennen de namen - de dichter leert bij
en bijna heeft hij de les onthouden:
nooit komt hij van zijn wortels los,
deze grond en bodem is zijn geliefde,
de grootste van zijn leven, zijn moeder-
grond, de aarde van zijn vader

hij ziet een Turk, een Marokkaan in een
volkstuintje langs de Oude Durme en hij
ziet zijn stoere vader staan: de 'bruine Miel,'
zo was zijn naam – als een raam van
glas-in-lood beschilderd door een Weense
meester, een Brusselaar die omging met
zilver, brons en ivoor: zo'n schone ligt
hier weer te dromen, zijn polderland

zijn Lippenbroek alsof het zingt met meer
dan duizend lippen en het is vernoemd
naar een paard, beweert de vriend,
de wijze meester – een dichter kan maar
samen rapen: steentjes, kapseltjes van
een bierfles, stekelbessen onder een
haag, al wat rest van vroeger

in de vroegte, in de nacht ontmoet hij
oude namen, hij bewaart ze voor later,
voor wie lezen wil over een dorp

Staf De Wilde